

[Jørgen Jensen]

planer om ny tvangsopsparring under navnet ØD – det har også været sagt – og vi vil ikke være med til at narre arbejderklassen med påstande om, at nye fondsdannelser er nødvendige for at sikre nye arbejdspladser. Det er ikke nye fonds, men kontrollen med de eksisterende fonds, som ligger i banker, som ligger i pengeinstitutter, som også ligger hos kapitalhaverne i virksomhederne, der er afgørende for, om vi kan sikre nye arbejdspladser.

Derfor vil jeg også godt sige, at selv om regeringen skulle gøre det til et kabinets-spørgsmål, går vi imod tanken om at overføre de penge, lønmodtagerne har tvangsopsparet i ATP, til en eller anden form for fondsdannelse i et ØD-forslag. Det være sagt for at man ikke er i tvivl om, hvilken stilling kommunisterne har til den debat, vi førte i går, og som blev afsluttet i formiddags ved en afstemning. Man skal ikke misforholke vor stillingtagen til de konservatives ændringsforslag derhen, at vi har i sinde at støtte socialdemokratiets politik, men vi er af den opfattelse, at socialdemokratiet har givet løfter til arbejderklassen om en anden politik end den, de borgerlige hidtil har fået ført igennem. Vi ved også, at der her i folketinget kan skabes flertal for en politik, der betyder indgreb mod belåningen af værdistigningen på jord og fast ejendom, for en bedre boligpolitik og for en afvisning af indgreb over for og overgreb på fagbevægelsen.

Vi ved også, at et sådant samarbejde, der har udgang i det, jeg har nævnt her, vil kunne udvikle sig til et samarbejde også på mange andre områder. Lad det derfor også være sagt, at talen om, at kommunisterne kun vil kræve ind uden at vise vej for betaling af udgifterne til beskæftigelsesforslag, fuld erstatning for daglønstab ved arbejdsløshed, sygdom og ulykke, efterløn og førtidspensionering, sociale forbedringer, uddannelsesstøtte og bedre skoleforhold, løn til EFG-elever og øget købekraft til den brede befolkning er falsk tale. Vi har tidligere og vil også i år gennem ændringsforslag til finanslovsforslaget vise andre veje, for der er andre veje til at få pengene ind.

Det, vi har sagt nej til, er at støtte en politik som den, der hidtil har været ført, hvor alle begrænsninger har været vendt mod det arbejdende folk, og hvor man, hver gang man har foretaget indgreb og fremlagt be-

grænsninger, har sagt til arbejderklassen: dette skal efterfølges af andre indgreb. Husk bare løfterne fra augustforliget i 1976, hvor man sagde: vi er enige om at gribe ind over for de store værdistigninger på jord og fast ejendom, vi vil være med til at beskutte. Hvordan var det med det brede flertal her? Holdt det, dengang man skulle give løfterne om, at andre indtægtsgupper også skulle betale deres del? Intet af det, man lovede, er gennemført. Men der er som sagt muligheder, hvis socialdemokratiet vil føre en anden politik.

Erkend dog, at det f. eks. ikke hjalp regeringen i sidste uge at ofre 1.500 langvarigt arbejdsløse blot med den ene begrundelse, at man skulle have venstre med i et bredt forlig! Man kan sige, at fisken snuppede madtingen, men den smuttede af krogen, og så svømmer den frit rundt igen. De 1.500, man ofrede, dengang vi diskuterede 26 ugers reglen, blev ofret til ingen nytte. Det så vi i debatten i går. Venstre stod ikke mere fast på et samarbejde, end at de også kunne stille det, man kaldte uantagelige krav til regeringen.

Derfor er det vor opfattelse, at arbejdspladser og fagforeninger i den nuværende situation må presse på for at bringe socialdemokratiet til fornuft. Det er det afgørende i den nuværende situation. Det betyder ikke, at vi erkender, at højre side i salen her har det største ansvar for den politiske situation, vi befinder os i, men løsningen, muligheden for at gå en anden vej, ligger hos socialdemokratiet og alene dér. Det er deres tro på, at der kan føres en anden politik, der skal rokkes ved. Derfor siger vi, at man skal presse på. Derfor siger vi også, at man skal sprænge augustforligets økonomiske rammer ved at rejse lønkrav ude på arbejdspladserne og tvinge dem igennem og også sprænge de rammer, man vil sætte op, uanset om man vil kriminalisere lønaktioner, som man har lagt op til.

Vi siger også, at man med al den styrke, fagbevægelsen kan lægge i det, skal kræve dyrtidsportionerne udbetalt, og så siger vi, at man skal stille krav til socialdemokratiet fra arbejdspladserne – men vi vil også gerne gøre det her – om at opgive forsøgene på at bruge ØD-udvalget som begrundelse for nye indgreb i overenskomsterne i 1979. For det er det, der er det reelle i det, og derfor vil vi